

Prima instanță: Jud. Grigoriopol
Jud. N.Costin
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
M.Guzun, A.Gavrilița, V.Brașoveanu

Î N C H E I E R E

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Oleg Sternioală Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Romeus Alberto,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Romeus Alberto
către Romeus (Șarban) Svetlana privind rezoluțiunea contractului de donație,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de Romeus Alberto și menținută hotărârea Judecătoriei
Grigoriopol din 16 noiembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 22 mai 2014, Romeus Alberto s-a adresat în judecată cu acțiune către
Romeus (Șarban) Svetlana privind rezoluțiunea contractului de donație.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 20 noiembrie 2007 a încheiat căsătoria cu
Russu Svetlana, care ulterior a devenit Romeus.

Reclamantul a invocat că, din momentul încheierii căsătoriei, pârâta a insistat
să-i facă cadou apartamentul nr. 98 de pe str. Drumul Viilor-29, mun. Chișinău. Ca
urmare, la data de 20 iulie 2011 a fost încheiat contractul de donație a apartamentului
nr. 98 de pe str. Drumul Viilor-29, mun. Chișinău, care a fost autentificat notarial și
înregistrat la OCT Chișinău.

Explică că relațiile familiale s-au înrăutățit și de aproximativ 2-3 ani pârâta a
dat dovadă de un dezinteres profund pentru viața de familie. Cu atât mai mult n-au
avut copii comuni.

Susține că, Romeus (Șarban) Svetlana mai bine de doi ani s-a mutat cu traiul la un alt bărbat și a creat o altă familie. După plecarea lui Romeus (Șarban) Svetlana el a fost nevoit să achite datoriile comune, care au fost luate pentru interesele familiei. Ca urmare, la data de 23 noiembrie 2013 căsătoria cu Romeus (Șarban) Svetlana a fost desfăcută.

Comunică că, în prezent, trăiește singur cu mama pensionară (a/n. 1926), care urmează un tratament foarte scump. Mama sa are o pensie în mărime de 1222 lei 39 bani și de fapt se află la întreținerea sa. Pe parcursul anului 2014 de trei ori a fost internată în spital și toate cheltuielile au fost achitate de el.

Mai indică că, are salariul în mărime de 4000 (patru mii) lei și venitul comun cu mama nu ajunge pentru achitarea tuturor necesităților, inclusiv costul produselor alimentare, serviciilor comunale și tratamentului mamei. Cu atât mai mult este nevoit să ajute fiicei Anastasia de la prima sa căsătorie, care îngrijește copilul minor și primește indemnizație în mărime de 400 lei.

Consideră reclamantul că, problema apărută poate fi soluționată prin vânzarea apartamentului nr. 98 de pe str. Drumul Viilor-29, mun. Chișinău, constituit din două odăi și procurarea unui alt apartament cu o odaie. Din contul diferenței de preț între aceste două apartamente poate fi achitat costul tratamentului mamei sale și serviciile surorii medicale într-o perioadă mai îndelungată. Însă, Romeus (Șarban) Svetlana nu dorește să rezilieze contractul de donație apartamentului nr. 98 de pe str. Drumul Viilor-29, mun. Chișinău din 20 iulie 2011.

Solicită rezoluțiunea contractului de donație nr. 3907 din 20.07.2011, încheiat între Romeus Alberto și Romeus (Șarban) Svetlana și înregistrat la OCT Chișinău la data de 21 iulie 2011.

Prin hotărârea Judecătoriei Grigoriopol din 16 noiembrie 2015, s-a respins cererea de chemare în judecată, înaintată de Romeus Alberto către Romeus (Șarban) Svetlana privind rezoluțiunea contractului de donație, ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Romeus Alberto și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Grigoriopol din 16 noiembrie 2015.

La 28 martie 2017 Romeus Alberto a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016 și a hotărârii Judecătoriei Grigoriopol din 16 noiembrie 2015, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normale de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialele cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 13 decembrie 2016, expediată în adresa părților la 23 ianuarie 2017 (f.d.186), însă careva probe ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurent, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016 a fost depus la 28 martie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Romeus Alberto nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Romeus Alberto se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu